

Svajonų
ROMANAI

Aistra

MAXINE SULLIVAN

Valenčio meilė

/ 2011 gegužė–birželis

*Proliai
Valenciui*

Knygute.lt

Maxine Sullivan
(Maksin Salivan)

VALENČIO MEILĖ

Paskutinis trilogijos
"Broliai Valenčiai"
romanas

Versta iš Maxine Sullivan, Valente's Baby, 2009

© Maxine Sullivan, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

- Tu esi tėvas.

Metas Valentis išsišiepė atsisėdęs ant viešbučio lovos.

- Net neįtariau, kad laukiuosi.

- Nešmaikštauk, Metai, - kitame laido gale suspirgėjo Sezaras Valentis. Valenčių bendrovės parfiumininkų dinastijos įkūrėjas tikrai nematė priešasčių vaipytis. - Prisimeni Laną Džensen?

Meto šypsena akimirksniu išblėso.

- Prieš kurį laiką ji buvo mano vyriausioji buhalterė, todėl turėčiau ją prisiminti. - Tas tobulas kūnas... Tas gražutis veidelis... ir Šiaurės Europos gyventojams būdingos žydros akys - užuomina apie Skandinavišką paveldą - tokios aiškios kaip krištolas, bet iš tiesų labai paslaptingos, jose slypėjo tiek apgaulės.

- Ji turi tavo kūdikį.

Kūdikį?

Nesąmonė.

Vienintelis dalykas, kurį ji *turėjo*, buvo pats Metas.

Per įstaigos Kalėdų vakarėlį jie abu truputį įkaušo, o Lana, pasinaudojusi Meto girtumu, pabandė jį sugundyti. Pasimylėjo ant sofos jo kabinete. Nors ištikus mėnesius Lana jį tai viliodavo, tai dažniausiai tučtuoju nusukdavo akis – įtraukdavo Metą į geidulingą katės ir pelės žaidimą – tai nereiškia, kad Metas kaltas mažiau – juk buvo neatsparus moteriškam žavesiui.

Jau po laiko Metas krintosi nesilaikęs auksinės savo taisyklės: nesivelti į jokių asmeninius ryšius su personalu. Jis – vyriausiasis šeimos verslo buhalteris, jam nereikia jokių komplikuočių ryšių darbo vietoje.

– Aš netikiu. Ji meluoja.

– Mačiau kūdikį savo akimis, Metai. Sėdėjau savo mercedese ir laukiau, kol užsidegs žalias signalas, o Lana perėjo gatvę tiesiai man priešais nosį. Ji stūmė vežimėlį su mažučiu vaikeliu. Aš patikrinau gimimo liudijimą. Ten įrašyta tavo pavardė.

Metas stipriai suspaudė ragelį.

– Tėti, tu veržiesi į privačią teritoriją.

Jo teritoriją.

Po velnių, jei tikrai tame gimimo liudijime nurodyta *Metopavardė*, jam reikės išsiaiškinti.

- Sūnau, aš dariau tai, ką reikėjo padaryti. O tai reiškia, kad pasidomėjau ir Lanos kilme.

Sūnus kreivai šyptelėjo.

- Ir kodėl aš nesistebiu?

- Tokios priemonės būtinos. Juk ji - mano vaikaičio motina.

- Ir kaip? Pasirodė tinkama? - su sarkazmo gaidėle paklausė Metas.

- Taip, tiesą sakant, man ji tinka. Lanos tėvai mirę, ji turi tik dėdę, kuris gyvena Prancūzijoje ir yra gerbiamas verslininkas. Ar norėtum sužinoti daugiau? Yra surinkta ir išsamesnės informacijos apie jos šeimą. Galiu atsiųsti tau ataskaitą.

- Ne, dėkoju.

Apie Laną Džensen jis žino viską, ką reikia žinoti. Pakankamai ir dar daugiau.

O dabar reikia atverti akis tėvui.

- Tėti, klausyk, gimimo liudijime moteris gali įrašyti kokią tik nori pavardę. Nemaniau, kad užkibsi ant tokio senamadiško triuko.

- Ji Valenti, *figlio mio, mano sūnau*. Ji atrodo visiškai taip pat, kaip tu. Man nebeliko abejo- nių.

Meto krūtinę suspaudė kažkoks keistas jausmas.

- Ar jis mergaitė? Hm... norėjau paklausti, ar tai mergaitė?

- Taip, ir aš tuo labai džiaugiuosi. Jau pats laikas šeimoje atsirasti naujai mažai mergytei.

Metas nusiviepė. Mergaitė ar berniukas, jam nė kiek nerūpi.

- Na, o aš nesidžiaugiu.

- Apsidžiaugsi, kai tik ją pamatysi.

- O kas sakė, kad aš ketinu į ją žiūrėti?

- Ji mano vaikaitė, Metai. Jei tu nenuėisi pas ją, aš ją tau atvešiu.

Metas sukando dantis.

- Juk taip tikiesi priversti mane vesti? Nors tau ir pavyko tokiomis priemonėmis pažaboti Niką su Aleksu, aš nepasiduosiu, tėti.

Prieš metus jie kaip tik rengėsi įsiveržti į Šiaurės Amerikos rinką su perkamiausiais *Valenčių* kvėpalais *Moteris*, o Sezaras pagrasino išplėšiąs verslą tiesiai Aleksui iš po nosies ir parduosiąs, jei šis nesutiksias vesti. Vos prieš porą mėnesių tėvas pažadėjo atiduoti Valenčių šeimos namus bet kam, tik ne antrajam sūnui Nikui. Abu Meto broliai neturėjo iš ko rinktis – teliko daryti tai, ko reikalavo tėvas, kitaip būtų praradę tai, ką labiausiai vertino. Metas – jaučiausiasis sūnus – nusprendė, kad tėvas jo

niekaip negali priversti paklusti ir vesti.

- Metai, prisipažįstu, kad be jokio sąžinės graužimo priverčiau vyresniusius tavo brolius susituokti, galiu rasti būdą ir tau. Bet juk dabar man jo net nereikės ieškoti, ar ne? Tu pakvieteji į šį pasaulį mažutę dukrytę ir duosi jai savo pavardę. Ją visi pažinos kaip tikrą Valenti.

- Nevadovauk man, tėti. Jei tas vaikas mano, o aš tuo nesu visiškai tikras, tada duosiu jai savo pavardę. Gali tuo neabejoti.

- Tiek ir tenorėjau išgirsti. Brisbeno oro uoste tavęs jau laukia šeimos lėktuvas. Nikas su Šaša jau ten, jie pakeis tave pasitarime per pietus.

Kartais tėvas būna kaip prakeiktas buldozeiris. Net širdies smūgis jo nesustabdė: ir toliau kaišioja nosį į savo sūnų gyvenimus.

- Šį vakarą esu paskyręs pasimatymą.

- *Buvai* paskyręs. Patarčiau jį atšaukti, dar šianakt sugrįžti į Sidnėjų ir kiek įmanoma greičiau susitikti su savo kūdikio motina. Lana man patinka, net neabejoju, kad ji elgsis išmintingai.

Paminėjus Laną Metui susuko skrandį, bet jis jokiū būdu neleis to sužinoti tėvui. Jei tik pasi-

taikys proga, senasis Valentis tokiomis žiniomis iš karto pasinaudos. Metas puikiai įsivaizduoja, kokia būtų tėvo reakcija, jei sūnus papasakotų, kad Lana – vagilė ir kaip tik *jis*, Metas, pridengė merginą ir niekam nieko nesakė. Beje, tėvo širdies smūgis buvo ne vienintelė priežastis, dėl kurios nepranešė apie vagystę.

– Ar moterys kada nors vadovaujasi protu, tėti? – nusišaipė Metas.

Sezaras nusikvatojo ir atsisveikino, o Metas padėjo telefono ragelį, pakilo ir priėjęs atsistojo prie viešbučio apartamentų lango. Vyras žiūrėjo į plačią auksinę Kvynslando pakrantę, stebėjo, kaip Ramiojo vandenyno bangos plakasi į gelsvus Australijos turistų pamėgtus sostinės paplūdimius.

Šiam vakarui jis buvo suplanavęs romantišką vakarienę, o naktį ketino pasimylėti su savo drauge. Dabar visas jo mintis užvaldė vienintelė moteriška būtybė.

Lana Džensen.

Ji buvo vienintelė moteris, su kuria mylėdamasis nesisaugojo. Buvo nepaprastai dėl jos užkaišęs, be to, gynybos pamatus paplovė išgertas alkoholis. Tačiau jei šis kūdikis Meto – jei Lana jam melavo, kad saugojasi nuo nėš-

tumo – tada iš Valenčių pavogti penkiasdešimt tūkstančių dolerių – tikrai ne pats didžiausias jos nusikaltimas.

Ji tik ką pavogė Meto laisvę.

– Dieve mano! – aiktelėjo Lana vos pravėrusi buto duris ir pamačiusi už jų stovintį vyrą.

Moteris akimirksniu pašiorpo iš baimės. Negali būti, kad tai jis. Tiesiog negali būti.

– Teisingai, jau geriau pradėk melstis, – pagrasino Metas Valentis.

Lana bandė kuo greičiau atsigauti, ji norėjo išlošti nors truputį laiko, todėl atsargiai pridarė duris.

– Metai, ką tu čia veiki?

– Tu žinai atsakymą.

– Žinau?

– Įsileisk mane, Lana.

Už jokį pasaulio auksą.

– Atleisk, bet ne. Ketinu trumpam išbėgti. – Ji pabandė paskubomis uždaryti duris. – Gal, jei nori pasikalbėti, paskambink man rytoj ir...

Metas prasibrovė pro ją į butą, ir, nors degė

iš nekantrumo, moterį iš kelio patraukė švelniai.

- Tikrai nemažai turiu ką tau pasakyti ir ketinu kalbėti *dabar*.

Lana stengėsi numaldyti jaudulį.

- Paklausk, negali čia taip įsiveržti ir...

- Kur ji, Lana?

Ji apmirė.

- Kas?

- Mano duktė.

Dievuli mieliausias, iki pat šios akimirkos ji tikėjosi, kad Metas čia atėjo dėl kokios nors kitos priežasties.

- Tai tu žinai? - sušnabždėjo moteris.

- Vadinasi, tai tiesa?

Lana prikando lūpą.

- Ne. Aš norėjau... hm... Žinoma, aš turiu kūdikį, bet...

- Liaukis, Lana. Ji mano duktė. Mano tėvas pamatė tave su kūdikiu gatvėje ir patikrino jos gimimo liudijimą.

Moteris išpūtė akis.

- Bet... juk jūs pažeidėte mano privatumą.

- Manai, jam rūpi?

Kaip tik tuo metu svetainėje suklegėjo kūdi-

kis ir Metas niūriai dėbtelėjo į Laną.

Ji žengė žingsnį priešais.

- Metai, maldauju, tiesiog išei. Nedaryk šito.

- Jokių būdu, po velnių! - suriaumojo ir apėjęs moterį žengė keletą žingsnių prie kambario durų. Pamatęs už aptvarėlio grotelių mažutę, vos vaikščioti pradedančią mergytę, Metas sustojo kaip įkastas.

Lana stengėsi negalvoti, kaip dabar jis turėtų jaustis. Ji įkalbinėjo save jo nesigailėti. Metas Valentis - plevėsa, neketinantis apsiraminti ir auginti kūdikį. Jei ir atėjo čia, tai tik dėl to, kad privertė tėvas.

- Kuo ji vardu?

Lana nustebo.

- Tu nežinai?

Meto veide nekrustelėjo nė vienas raumenėlis.

- Kuo ji vardu? - atšiauriai pakartojo.

- Megana.

Prabėgo kelios akimirkos.

- Megana Valenti, - pagaliau ištarė jis.

Laną apėmė bloga nuojauta.

- Iš tiesų ji Megana Džensen.

- Greitai bus Valenti, - pareiškė Metas su Va-

lenčių vyrams būdingu valdingumu.

Lana susverdėjo.

- Ką tu čia dabar kalbi?

Nekreipdamas dėmesio į klausimą jis priėjo prie Meganos, atsitūpė priešais vienuolikos mėnesių kūdikį ir pažvelgė pro užtvarelės groteles.

Lana matė Meto atvaizdą puošniame veidrodyje ant sienos. Kiekvieną gražutės mažylės bruožą vyras tyrinėjo apimtas pagarbios nuostabos.

Lanos širdyje kilo abejonė. Ji norėtų, kad Metas pamiltų savo dukterį - kad Megana būtų laiminga. O štai jai pačiai būtų geriau, jei ponas Valentis išsigintų tėvystės, išeitų ir niekad jos nebesugrįžtų.

- Labas, Megana, - švelniai pakalbino mergytę Metas.

Jis kūdikio nelietė, net nekrustelėjo, nedarė nieko, bet akimirksniu prikaustė mergytės dėmesį.

Megana žiūrėjo pakerėta, rudos jos akytės tokios panašios į tėvo. Ji atrodė žavinga. Mažutė tamsiaplaukė lėlytė putliais skruostukais ir lenktomis lūpelėmis - jomis dar visai neseniai išmoko pasiūsti oro bučinuką savo mamytei.

O Dieve.

Staiga Megana akytėmis susirado motiną, veidelis akimirksniu susiraukė ir mergaitė pradėjo verkti. Atskubėjusi Lana paėmė kūdikį iš aptvarėlio.

- Jai laikas miegoti, - pasakė Lana ir priglaudusi tildė, tapšnojo dukrelę per nugarytę, kol mažoji žagtelėjo ir nutilo.

Metas atsistojo, jo veidas neišdavė jausmų.

- Paguldyk ją, tada mes pasikalbėsime.

Lana dvejojo.

- Paguldyk ją į lovytę, Lana.

- Jei jau reikalauji. - Ji kilstelėjo Meganą aukščiau ant klubo. - Grįšiu po kelių minučių.

- Ne, aš eisiu su tavimi.

Lana sunerimo: nuskambėjo grėsmingai.

- Kodėl?

- Man įdomu viskas, ką daro mano duktė.

- *Mūsų* duktė.

- Na, bent jau nebesiginčiji.

Stengdamasi neparodyti, kaip yra nusiminusi dėl Meto apsilankymo, Lana nuskubėjo pro jį koridoriumi į mažesnįjį miegamąjį....